

Kvindens Arbejde, efterhaanden som dets Betydning erkjendes, vil opnaa en Erstatning, der svarer til Forstudiernes Omfang og Ansvarets Størrelse. Kjærligheden og Troskaben — derom ere vi dog vel enige — kunne ikke betales.

Hvad nu Sygeplejerskens underordnede Stilling angaar, mon da ikke en Florence Nightingale, en Mutter Simon og deres mange Medsøstre i forskellige Lande nyde en Anseelse, der kan sammenlignes med en hvilken som helst Læges? Ja, en og anden af disse turde vel endogsaa have Ordenstegn at fremlægge, en Udmærkelse som dog, efter min enfoldige Mening, vi Kvinder helst burde frabede os.

Vilde nu virkelig Indsenderen, om hun formaaede det, hindre sine Medsøstre i at »bejestrer sig« for den Sag, som disse ædle, over hele Verden anerkjendte Kvinder, have viet deres Kræfter?

Jeg kan ikke tro det, saa meget mere som Danmarks Kvinder allerede have givet et saa godt Exempel paa dette Omraade, ligesom ogsaa den danske Lægestand har forstaaet der at berede Vejen for dannede Kvinder.

Men ville disse Kræfter være tilstrækkelige, naar Fjenden staar for Døren? Og have de danske Kvinder allerede i videre Kredse — uden at opfordres dertil af en Værnepligt som den foreslaaede — tilegnet sig den Indsigt og Erfaring i Sygeplejen, som blot det daglige Liv i Fredstid udkræver?

Et Svar paa disse Spørgsmaal vilde være af Interesse for Æmnets videre Behandling, og man vilde være Redaktøren af »Kvinden og Samfundet« taknemmelig, om hun vilde fremkalde et saadant.

Stockholm, Maj 1886.

Esselde.

Brev fra Amerika.

Til Redaktionen af »Kvinden og Samfundet.«

Kjære Ven!

Deres venlige Svar paa mit Brev til »Dansk Kvindesamfund« har jeg med stor Glæde modtaget. Det danske Sprog